

Mgr. Vít Rakušan

poslanec Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, starosta Kolína

Své rodiště, stabilní bod ve vesmíru, má každý. Ale někteří z nás mají navíc své milenky – mezi městy. Místa, ke kterým jsme citově vzplanuli, oblíbili si je, vepsali do své paměti, jejich blízkost v nás vyvolává sentiment a budí přehršel vzpomínek. Pro mě jsou tím městem České Budějovice. Budějky. Ulice Branišovská. Kolej K2, pokoj 703, celých pět let. Ulice Jeronýmova, katedra historie, ulice Dukelská, katedra germanistiky. A Na Sadech... všehochuť. Spousta hospod, fotbal, hokej, volejbal (v té době nejvyšší soutěže ve všech zmíněných sportech). Sám jsem hrál basket za univerzitní tým. Spousta kamarádů a taky spousta kamarádek. Veselost devadesátých let a přelomu tisíciletí. Volnost, radost, svoboda, o které, na rozdíl od dnešních dnů, tak nějak nikdo nepochyboval. Ale... vy jste se mě vlastně ptali spíš na studium, že? Ale jo, taky jsem do školy chodil. A některých učitelů si vážil a vážit nikdy nepřestal. Vedoucí katedry germanistiky, bohužel již zesnulá, docentka Hildegard Boková. Dáma, elegantní, citlivá, empatická, přitom důsledná a přísná. Její výukové metody fonetiky jsem bezezbytku opsal a používal při výuce na gymnáziu. Jelikož byla původem Němka, neopovážil jsem se s ní (byť uměla dokonale) mluvit česky – což byla také skvělá škola i mimo samotnou výuku. Její manžel, profesor germanistiky Václav Bok. Autorita. Člověk, k němuž ani volnomyšlenkáři mého typu nechodili zkoušku jenom „zkusit“. Před ním mě neznalost mrzela, styděl jsem se za ni. A naučil mě v systému jazyka vidět vnitřní souvislosti. Pomohl mi proniknout více do hloubky. A k tomu všemu to je fantastický člověk s přehledem a nadhledem. Dana Pfeiferová. Kromě praktických cvičení nás vyučovala moderní německou literaturu a pomohla mi objevit několik autorů, kteří zásadně ovlivnili můj pohled na historii, německou a rakouskou duši, na život obecně. Z katedry historie bych jmenoval (rovněž již zesnulého) docenta Saka. Člověka perzekuovaného minulým režimem, chlapa se skutečným životním příběhem, přesto vstřícného a citlivého ke studentům – ten si na rozdíl od mnohých učitelů na všech typech škol nemusel vymáhat autoritu silnými gesty. Dalším nezapomenutelným učitelem byl Zdeněk Bezecný, v té době mladý asistent, co s námi jel na vodu. Ale ani na raftu nepřestal mluvit o rodu Schwarzenbergů a elitách 19. století. A my mu při tom zajímavém vyprávění kouřili jeho cigarety Camel (svoje Startky jsme schovávali na horší časy)...

To všechno jsou pro mě Budějky. A mnohem víc. Čeho si ale vážím nejvíc je fakt, že mi tohle město dalo skutečné přátele. Na celý život. Vídáme se do teď a moc je pobavilo, že jsem v současné době řazen mezi významné absolventy. Věřte a vězte, milí mladí kolegové – tenkrát by to do mě opravdu nikdo neřekl ☺

Pedagogické fakultě Jihočeské univerzity přeji, ať se jí daří vychovávat osobnosti. Ne jen vědomostní bází vybavené absolventy, nýbrž skutečné učitele. Mladé lidi, kteří si osvojí tohle náročné řemeslo a budou schopni své žáky účinně a kvalitně vzdělávat, ale i připravit na složitý „svět změny“ kolem nás. Moc fakultě přeji, ať neztratí dobrou pověst a dokáže pružně a moudře reagovat na všechny výzvy dneška.

Vít Rakušan